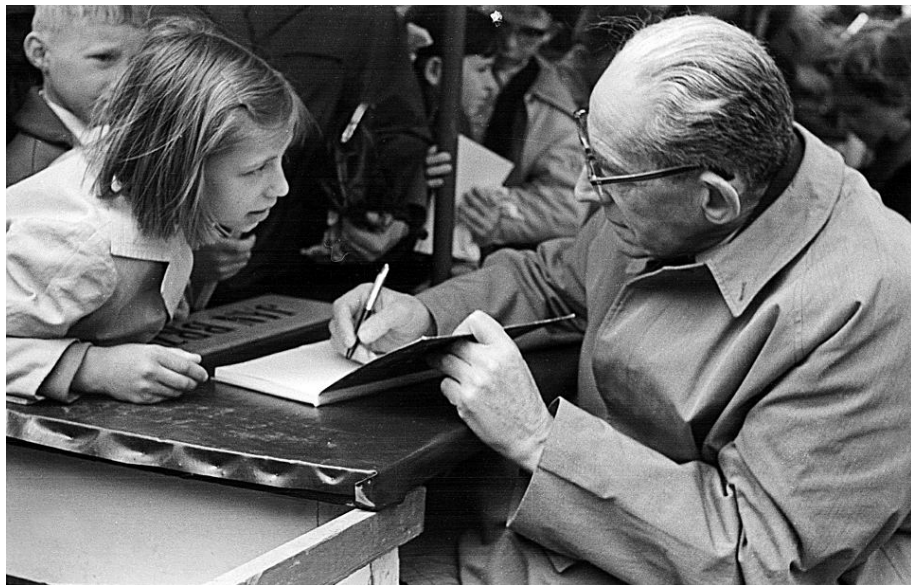

ЯН БЖЕХВА (Jan Brzechwa, 1898 – 1966) е по професия адвокат – специалист по авторско право, но пред широката общественост е известен преди всичко като поет, сатирик и баснописец, автор на приказни романи за деца. Неговите литературни изяви му носят небивала популярност и многобройни подражатели. Не по-малко значими са и преводите му на руска литература, по-конкретно на Пушкин, Есенин и Маяковски. Истинското му име е Ян Виктор Лесман, което използва до края на живота си в качеството на юрист. Дядо му – Бернард Лесман, е издател и книгоразпространител, а двадесет години по-възрастният му братовчед е известният полски поет Болеслав Лешмян. Точно той измисля артистичния псевдоним на поета – Бжехва, означаващ на полски средната част на дървена стрела, лъч. Като автор на текстове за предвоенните варшавски кабарета, Ян Бжехва използва и друг псевдоним – Szer-Szeń (от полското szerszeń – стършел), заимстван от популярния роман на Етел Лилиан Войнич. Друг близък роднина на Б. Лешмян и Ян Бжехва е изтъкнатият полски поет, интелектуалец и естет Антони Ланге.

Като адвокат и експерт по авторско право Бжехва е съосновател на Съюза на писателите и сценичните композитори, а в годините 1924-та – 1939-та е негов юридически съветник. Работи и като юридически съветник в издателство „Чителник“. Едновременно с това е активен деятел в ПЕН клуба. Годините на Втората световна война съвпадат с най-значимия период в творчеството на

поета. Тогава се появяват творби като *Академията на господин Мастилено петно* или *Господин Дропс и неговата трупа*.

Сатирата на поета е на най-високо художествено ниво, а изобретателните и благозвучни рими придават на поезията му мелодичност, живописност и „разноцветност“. Картинният и непринуден език, понесен на крилете на необезпокояваната фантазия, извиква топла и мила усмивка на лицата на малки и големи, щом само чуят името на автора. Добротата и магическата игра, от които преливат неговите произведения, ни „посажда“ в градината на вечното детство, възмечтано от всеки един от нас. Всъщност невъзможните мечти стават възможни в книгите на Ян Бжехва. Неслучайно произведенията му са преведени на около 20 езика.

В областта на поезията за деца сред най-емблематичните му книги са *Танцът на иглата с конеца* (*Tańcowała igła z nitką*, 1938), *Чудната патица* (*Kaczka Dziwaczka*, 1939), *На Бергамутските острови* (*Na wyspach Bergamuta*, 1948), *Птичи клюки* (*Ptasie plotki*, 1946), *Приказка за пирата Палемон* (*Baśń o korsarzu Palemonie*, 1945), *Господин Дропс и неговата трупа* (*Pan Drops i jego trupa*, 1946), *Приключенията на рицаря Шалавил* (*Przygody rycerza Szalawiły*, 1948), *Бржехва за децата* (*Brzechwa dzieciom* 1953), *Изсмукано от крака* (*Wyssane z nogi*, 1958), *Смехът си струва* (*Śmiechu warte*, 1964). В областта на прозата за деца на изключителен читателски интерес се радват романовата трилогия: *Академията на господин Мастилено петно* (*Akademia Pana Kleksa*, 1946), *Пътешествията на господин Мастилено петно* (*Podróże Pana Kleksa*, 1961), *Триумфът на господин Мастилено петно* (*Tryumf Pana Kleksa*, 1965), както и *Драстични разкази* (*Opowiadania drastyczne*, 1968, психологическа проза). Други значими негови книги са *100 басни* (*100 bajek*, 1958), *От приказка до приказка* (*Od baśni do baśni*, 1965), *Място за заядливеца* (*Miejsce dla kpiarza*, сатири и хуморески) и др.

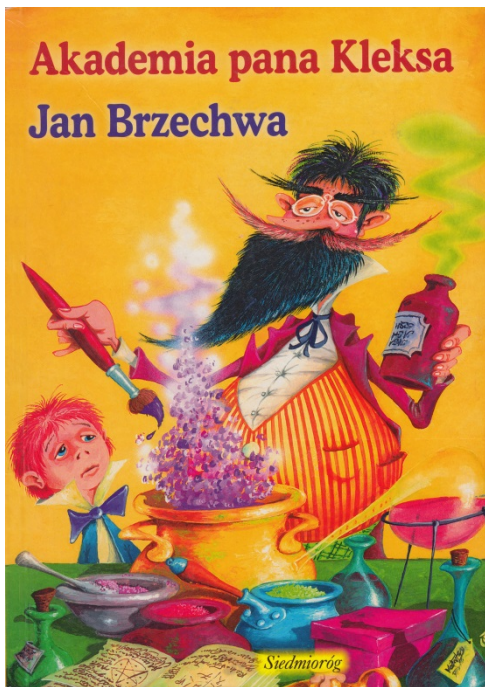
Предлагаме за първи път в превод на български език фрагменти от романа му *Академията на господин Мастилено петно* по следното издание: Jan Brzechwa. *Akademia Pana Kleksa*. Wrocław: Siedmioróg, 2008. Автор на илюстрациите е Артур Пионтек (Artur Piątek).

Димитрина Хамзе

АКАДЕМИЯТА НА ГОСПОДИН МАСТИЛЕНО ПЕТНО

(Фрагменти)

Казвам се Адам Незгудка, на 12 години съм и вече от половин година съм в Академията на господин Мاستилено петно. Вкъщи никога нищо не ми се е удавало. Винаги закъснявах за училище, никога не успях да си подготвя уроците и бях с две леви ръце. Изпусках всичко на пода и го чупех, а чинийките под чашките само като ме видеха, се пръсваха на дребни парченца, преди да съм успял даже да ги докосна. Не понасях борш и супа от моркови, а точно тях получавах всеки ден на обяд, защото са хранителни и здравословни. А когато на всичко отгоре залях с мاستило два чифта панталони, покривката

за маса и новия костюм на мама, родителите ми решиха да ме изпратят при господин Клекс да ме образова и възпита. Неговата Академия се помещава на ул. „Шоколадова“ и заема голямо триетажно здание, изградено от цветни тухлички. На третия етаж се съхраняват дълбоките и никому неизвестни тайни на г-н Клекс. Никой няма право да влиза там, а ако на някого много му се прииска, няма откъде да мине, защото стълбите са само до втория етаж и самият г-н Клекс влиза при своите тайни през комина. На партера се намират учебните зали, в които се провеждат занятията, на първия етаж са спалните и общата трапезария, а на втория етаж живее г-н Клекс с Матеуш, но само в една стая. Всички останали са заключени.

Г-н Клекс приема в Академията си само момчета, чиито имена започват с „А“, защото, както казва, няма намерение да си задръства мозъка с всички букви от азбуката. [...] Истинското име на г-н Клекс е Амброжи, а само името на Матеуш не започва с „А“. Матеуш съвсем не е ученик. Той е ученият скорец на г-н Клекс. Матеуш може прекрас-

но да говори, но има тази особеност, че изговаря само края на думите, без да обръща никакво внимание на тяхното начало. Когато например Матеуш вдига телефона, прозвучава следното:

– Емията на г-н Екс, оля!

Това означава:

– Академията на г-н Клекс, моля.

Външен човек, естествено, няма да го разбере, но г-н Клекс и неговите ученици го разбират идеално. Матеуш ни помага да си подготвяме уроците и често замества г-н Клекс в училище, когато той отиде да лови пеперуди за обяд.

Ах, да! За малко да забравя да кажа, че Академията ни се намира в огромен парк, изпъстрен с различни долинки, падини, клисури и опасан с висока стена. За всички без г-н Клекс е забранено прехвърлянето на стената. Но тая стена не е обикновена. От страната на улицата тя е съвсем гладка и само по средата се намира голяма остъклена врата. А в останалите три части на стената се нижат една до друга в плътна редица железни портички, затворени с малки сребърни катинарчета.

Всички тези портички водят до различни съседни приказки, с които г-н Клекс е в много добри и сърдечни отношения. На всяка портичка има табелка с надпис, насочващ към съответната приказка. Там са всички приказки на Андерсен и на Братя Грим, приказката за Лешникотрошачката, за рибаря и златната рибка, за вълка, който се правел на просяк, за сирачето Марийка и джуджетата, за Чудната патица и много, много други. Никой не знае точно колко са тези портички, защото като почнеш да ги броиш, не може да не сбъркаш и в следващия момент вече не знаеш докъде си стигнал. [...]

Ключетата от тези портички г-н Клекс държи в голяма сребърна кутия и винаги знае кое на кой катинар отговаря. Много често г-н Клекс ни изпраща до различни приказки по работа. Обикновено избира мен, защото съм рижав и веднага се набивам на очи. Един ден, когато се оказа, че няма кибрит, той ме извика при себе си, даде ми едно златно ключе, висящо на златна халка, и каза:

– Мили ми Адаш, отбий се в приказката на г-н Андерсен за малката кибритопродавачка, представи се от мое име и помоли за кутийка кибрит.

Подскочих от радост и полетях към парка. Без да знам как, се озовах безпогрешно пред точната портичка. Само след миг бях от другата страна. Пред очите ми се разкри улица от някакъв непознат град, по която се точеха тъпци от хора. Дори валеше сняг, макар че от нашата страна беше лято. Всички минавачи трепереха от студ, какъвто аз въобще не усещах, а върху мен не падна дори една снежинка.

Както си стоях така удивен, към мен се приближи един побелял възрастен господин, погали ме по главата и каза с усмивка:

– Не ме ли познаваш? Казвам се Андерсен. Изненадан си, че тук вали сняг и е зима, а при вас е юни и зреят черешите. Нали? Но трябва да разбереш, момчето ми, че ти си в съвсем друга приказка. За какво си дошъл?

– Идвам за кибрит. Г-н Клекс ме изпрати.

– Аха-а, ти си от учениците на г-н Клекс! – зарадва се г-н Андерсен. – Много го обичам този чудак. Ей сега ще получиш кутийка кибрит.

Г-н Андерсен плесна с ръце и само след миг иззад ъгъла се показало малко измръзнало момиченце. Той взе от него една кутийка и ми я подаде с думите:

– Ето, занеси я на г-н Клекс. И стига си плакал. Не се разчувствай заради момиченцето, то е бедно и премръзнало, но само наужким. Та нали това е приказка! Всичко тук е нереално и измислено.

Момиченцето ми се усмихна, махна ми с ръка на сбогуване, а г-н Андерсен ме изпрати обратно до портичката.

Когато разказах на момчетата за своето приключение, всички благородно ми завидяха, че съм се запознал с г-н Андерсен.

След това отивах до други приказки с различни поръчки: я да донеса чифт ботуши от приказката за котарака в чизми, я за самия котарак, когато в тайните на г-н Клекс се появиха мишки, я за метла, която трябваше да взема назаем от една магьосница от приказката за Плешивата планина, за да помета двора.

Но понякога се случваше и нещо необичайно. Един хубав ден у нас се появи някакъв непознат господин в широк велурен кафтан, къси велурени панталони, шапка с перо и настоя да го заведем при г-н Клекс.

Всички умирахме от любопитство да разберем за какво ли е дошъл въпросният господин. Г-н Клекс дълго разговаря с него шепнешком, черпи го с хапчета за растеж на косата, които той имаше навика непрестанно да гълта, а после, посочвайки мен и един от Анджеевците, каза:

– Слушайте, момчета, този господин, когото виждате, е дошъл от приказката за Спящата красавица и седмината братя. Двама от тях тръгнаха вчера към гората и още не са се върнали. Сами разбирате, че при това положение приказката за Спящата красавица и седмината братя не може да бъде завършена. Затова ви давам назаем на този господин за два часа. Само не забравяйте, че трябва да се върнете за вечеря. [...]

Тръгнахме заедно с господина във велурените дрехи. По пътя научихме, че той е един от братята на спящата хубавица и че ние също трябва да се пременим с велурени одежди. Откликнахме с готовност. И

на двамата ни беше интересно да видим спящата принцеса. Няма да се разпростирам надълго и нашироко за самата приказка, защото всеки от вас сигурно я знае. Трябва обаче да кажа, че за участието ни в приказката спящата принцеса, след като се събуди, покани мен и Анджей на следобедна закуска.

Навярно не всички знаят каква е следобедната закуска на принцесите, и най-вече на принцесите от приказките. Лакеите донесоха най-напред на подносителите си огромни купчини сладкиши с крем, а отделно и само крем в големи сребърни купички. Всеки от нас получи толкова сладкиши, колкото искаше. Към всеки от тях ни сервираха шоколад – на всеки по три чаши наведнъж, а във всяка чаша отгоре плуваха парченца шоколад. На масата в широки чинии лежаха марципанови животинки и кукли, както и мармаладени курабийки, бонбони и захаросани плодове. И накрая в кристални фруктиери бяха наредени различни плодове: грозде, праскови, мандарини, ягоди и други плодове, а така също всевъзможни видове сладолед в шоколадови формички.

Принцесата ни се усмихваше приветливо и ни подканяше да ядем възможно най-много, защото никакво количество не може да ни навреди. Всички знаем, че в приказките никога не се боледува от преяждане и че е съвсем различно от действителността. Пъхнах си в джобовете няколко формички със сладолед, за да ги занеса на съучениците ми, но сладоледът се разтопи и се разтече по краката ми. Голям късмет, че никой не забеляза това.

След тази следобедна закуска принцесата нареди да впрегнат чифт понита в малка карета и ни придружи чак до стената на Академията.

– Поздравете от мен г-н Клекс – каза тя на сбогуване – и го поканете при мен на пеперуди в шоколад.

И допълни:

– Толкова съм слушала за приказките на г-н Клекс. Трябва непременно да ги посетя някой ден.

Така разбрах, че г-н Клекс има свои собствени приказки, но аз ги научих много по-късно.

Във всеки случай започнах да уважавам г-н Клекс още повече и реших да се сприятеля с Матеуш, за да разбера от него всичко.

Матеуш не е особено разговорлив, а има и дни, когато изобщо не иска да говори с никого.

Г-н Клекс има за упорството му специално лекарство, а именно – луничките.

Не помня дали вече споменах за това, че лицето на г-н Клекс е осеяно с лунички. Най-напред ме учуди обстоятелството, че тези лунички

всеки ден сменяха местоположението си: един ден красят носа на г-н Клекс, друг ден се пренасят върху челото му, за да се озоват на третия ден върху брадата или шията му.

Оказа се, че причината за това е разсеяността на г-н Клекс, който обикновено сваля луничките за през нощта и ги прибира в малка златна кутийка, а на сутринта отново ги залепя, но на неподходящи места. Г-н Клекс никога не се разделя с кутийката си, в която има множество резервни лунички, различни по големина и цвят.

Всеки четвъртък идва от града един бръснар на име Филип и донася на г-н Клекс свежи лунички, които с помощта на бръснача събира от лицата на клиентите си, докато ги бръсне. Г-н Клекс ги оглежда много внимателно, изпробва ги пред огледалото, след което старателно ги прибира в кутийката.

В неделя и на празник г-н Клекс точно в единадесет часа казва:

– А сега да вземем малко лунички.

След това избира от кутийката четири или пет от най-едрите и представителни лунички и ги лепва на носа си.

Според г-н Клекс не може да има нищо по-красиво от едрите червени или жълти лунички.

– Луничките действат превъзходно на мозъка и пазят от хрема – не пропусна да каже г-н Клекс.

Затова също, ако някой от учениците се отличи в часовете, г-н Клекс тържествено изважда от кутийката свежа, още неупотребявана луничка и я залепя върху носа на щастливца с думите:

– Носи я с достойнство, момчето ми, и никога не я сваляй. Това е най-високото отличие, което можеш да получиш в моята Академия.

Един от Александровците беше удостоен с цели три големи лунички, а някои момчета бяха получили по две или по една и се перчеха с тях наляво и надясно. Завиждам им и какво ли не бих дал, за да имам такава награда, но г-н Клекс казва, че все още знам твърде малко.

И така, връщайки се на темата за Матеуш, трябва да кажа, че той страшно си пада по луничките на г-н Клекс, като ги смята за най-голям деликатес.

Щом Матеуш изпадна в мълчание, г-н Клекс сваля от лицето си най-използваната луничка и я дава на Матеуш да я изяде. Резултатът е светкавичен: Матеуш престава да мълчи и отговаря на всички въпроси. Такъв ефикасен начин е измислил за него г-н Клекс!

Един ден, в средата на юни, г-н Клекс заспа в парка и съвсем не забеляза как го нахапаха комарите. Започна така ожесточено да се чеше по носа, че изрони всичките си лунички. Тихомълком ги събрах от тре-

вата и ги занесох на Матеуш. От този момент той силно се сприятели с мен и ми разказа необикновената история на своя живот. [...]

Странностите на г-н Клекс

[...] Може винаги с абсолютна точност да определи кой какво и в колко часа е мислил, може да седне на стол, който въобще липсва, да се издига във въздуха като балон, може от малките предмети да направи големи и обратното, умее от разноцветни стъклъца да приготвя разнообразни ястия, както и да откъсва пламъка от свещта и да го държи в жобчето на жилетката си няколко дена.

Накратко казано – може всичко. [...]

– Чуйте, момчета! На някои от вас им се струва, че съм някакъв вълшебник или фокусник. На такъв му кажете, че е глупак. Обичам да правя открития и разбирам донякъде от приказки. Това е всичко. Ако възнамерявате да ми приписвате някакви необикновени способности, това ни най-малко не ме интересува. Не се бъркам в чужди работи. Има такива, които вярват, че човек може да се превърне в птица. Нали, Матеуш? [...]

– На приказките не може да се разчита – каза г-н Клекс. – Има такива, които смятат например, че аз съм измислен и че моята Академия е измислена, но на мене ми се струва, че не е така.

Всички ученици много уважават и обичат г-н Клекс, защото никога не се ядосва и е невероятно добър. [...]

Веднъж Матеуш ми разказа, че на втория етаж, където живее с г-н Клекс, на първата на прозореца има две легълца, не по-големи от цигарена кутия, и че именно в тях спят те двамата с г-н Клекс. [...] Това не ми се побираше в главата. Възможно е на Матеуш да му се привиждат такива неща или пък просто да си измисля, но той все пак ми разказа, че всеки ден в полунощ г-н Клекс започва да се смалява, докато накрая стане колкото бебе, изгубва си косата, мустациите и брадата и си ляга като новороден в малкото легълце в съседство с Матеуш.

На разсъмване г-н Клекс става, пъха си в ухото уголемяващата помпичка и само след миг достига нормални размери. После гълта няколко хапчета за растеж на косата и по този начин за десетина минути постига нормалното си състояние. [...]

За сутрешна закуска г-н Клекс изяжда обикновено няколко топчета от цветно стъкло и пийва един зелен сок. Това е течност, която по думите на Матеуш опреснява в съзнанието на г-н Клекс случилото се преди това, защото, докато спи, той забравя всичко, ама наистина всичко. Когато една сутрин се оказа, че зелената течност е свършила, г-н Клекс не можеше да си спомни кой е самият той и как се нарича, не разпозна собствената си Академия и своите ученици, а на Матеуш викаше Азорек, защото беше забравил, че Матеуш не е куче, а скорец. [...]

Забелязах обаче, че ядейки пеперуди, г-н Клекс изплюва същите костилки като на черешите или вишните.

Отгатвайки мислите ми, г-н Клекс ми обясни, че приема специален вид пеперуди, които имат във вътрешността си костилки, които могат да се засаждат в лехи като фасула. [...]

Обучението в Академията

[...] Мием се с голямо желание, тъй като от душовете тече газирана вода със сок, при това всеки ден от седмицата сокът е различен. Аз например се мия най-старателно в сряда, защото този ден се излива малинов сок, който обожавам. Соковете на г-н Клекс сапунисват пре-красно и пускат много пяна. Нашата спалня винаги от сутринта изглежда като голямо корито с преливаща пяна. [...]

Ако някой нещо се изложи или не си е научил урока, за наказание трябва да носи през целия ден жълта вратовръзка на зелени колелца. Вратовръзката е много красива и всъщност всеки би трябвало да я носи с удоволствие, ние обаче ужасно се притесняваме, ако някой от нас получи подобно наказание. [...]

В шест часа Матеуш хваща в човката си малка сребърна камбанка и дрънка, за да ни събере. Всички тичаме към кабинета на г-н Клекс, където той вече ни чака и за добър ден целува всекиго по челото.

След сигнала г-н Клекс влиза в големия шкаф, който стои в дъното на кабинета, и през прозорчето на вратата му ни взима сънните огледалца. Те имат свое специално предназначение.

На нощните масички до всяко легло стои такова огледалце за през цялата нощ. В него се отразяват нашите сънища и сутринта, когато предаваме огледалцата на г-н Клекс, той изследва внимателно какво е

сънувал всеки един от нас. Лошите, недовършените, глупавите и неподходящите сънища отиват в кошчето, а остават само тези, които са се харесали на г-н Клекс.

С помощта на напоено със сънна киселина памуче г-н Клекс събира от огледалцата всички подобрени сънища и ги изстиска в порцеланова купичка. Там те се сушат известно време. Когато изсъхнат достатъчно и станат на прах, г-н Клекс със специална машинка ги превръща в драже-та, които ние поглъщаме, преди да заспим. Благодарение на това ни сподобват все по-очарователни и по-интересни сънища, а най-хубавите от тях г-н Клекс записва в съновника на своята Академия. [...]

– Влизайте внимателно, мили момчета – каза г-н Клекс, като ни правеше път да минем навътре, – в тази зала се помещава болницата за страдащо оборудване, трябва много да внимавате да не засегнете нито един от пациентите. Помните ли как излекувах повредения трамвай? Днес искам да ви науча как да лекувате болни уреди. [...]

Всяка мебел, до която се доближаваше г-н Клекс, трещеше или скърцаше при вида му и доверчиво се отъркваше о дрехите му. Столовете и масичките от радост потропваха с крака, а часовниците простенваха с развалените си пружини.

С огромна любознателност следяхме действията на г-н Клекс. Най-напред той се зае с масата в ъгъла на залата. Почука я от всички страни, хвана я за единия крак и ѝ премежи пулса, след което заговори изключително нежно:

– Е, как е, малка моя? Вече не те боли, нали? Треската мина, температурата спадна, дъските се сраснаха, след три-четири дена ще си напълно здрава. [...]

Малко повече продължаваше прегледът на повредения часовник. Налагаше се да се изплакват всички бурмички, да се слагат капки, да се маже и втрива масло в пукнатата пружина, да се тушира с йод махалото.

– Бедничкият – разнежваше се г-н Клекс, – толкова си се намъчил. Няма нищо, всичко ще бъде наред.

Когато г-н Клекс го целуна по циферблата и деликатно го погали по дървеното шкафче, часовникът ненадейно извънтя и възвести часа, махалото се задвижи и в цялата зала се разнесе звучно: „Тик-так, тик-так, тик-так“.

Тайните на г-н Клекс

[...]

– Скъпи мои момчета, не може да не сте забелязали това, което става около вас. Виждате как от известно време съм се смалил. Говорейки ви, трябва да съм изправен, за да ме виждате зад катедрата. Всичко,

което ви заобикаля, се смаява и се топи. Вероятно се досещате коя е причината за това. Ами да, просто приказката за моята Академия е към своя край. Бъдете готови да приемете факта, че скоро Академията ще престане да съществува, а и от мен почти нищо няма да остане. Ще ми бъде тъжно да се разделя с вас. Прекарахме заедно цяла година, беше ни весело и забавно, но нали всичко си има край?!

– А какво ще стане с нас, г-н учителю? – извика Анастаси, сподаяйки сълзите си.

[...]

– Ти унищожил моите тайни, Алойзи – каза г-н Клекс със спокоен, но строг глас. – Затова аз ще унищожа теб. Ти си дело на моите ръце и от моите ръце ще умреш. [...]

Г-н Клекс хвана главата му с двете си ръце и я завъртя наляво. Болтчето се разхлаби и главата на Алойзи беше отделена от тялото. Г-н Клекс отвинти темето и изсипа цялото съдържание на главата – там имаше букви, звукови платки, стъклени тръбички и множество колелца и пружинки.

Всички си отдъхнахме с облекчение: Алойзи – тази безсрамна карикатура на човека, престана да съществува. [...]

– Не се разстройвайте, момчета. Досещах се, че такъв ще е завършекът на нашата приказка. Скоро всичко ще свърши. Алойзи открадна тайните ми. На тези порцеланови таблички, които той стъпка и изпочупи, беше записано цялото знание, което ми предаде доктор Пай-Хи-Во. Свърши се тогава с готвенето на цветните стъклца, издигането във въздуха, отгатването на вашите мисли, уголемяването на предметите, лекуването на болните мебели! Изгубих всичките си способности, с които се славах в съседните приказки и които прославиха мен и моята Академия. Но вместо да униваме, нека по-добре да запеем една коледна песен. Съгласни ли сме? [...]

Сбогуване с приказката

[...] Сградата на Академията непрекъснато се смаяваше.

Когато вече придоби размерите на обикновен шкаф, от вратата му излезе някаква дребна фигурка, която се приближи до мен. Това беше г-н Клекс. Същият, когото бях видял някога в чашата.

В същото време небето над мен се сниши, а луната висеше на него като лампа на тавана. [...]

Там, където беше стената, имаше библиотека, а портичките в стената се бяха превърнали в гръбчета на книги, на които бяха отпечатани със златни букви заглавията. [...]

Що се отнася за мен, опомних се едва тогава, когато забелязах постепенната промяна у Матеуш. Той започна все повече да наедрява. Крилата му лека-полека придобиха формата на човешки рамене, краката му се удължиха, а на мястото на човката се очертаха контурите на лице.

Продължавайки да расте на височина, Матеуш след няколко минути вече ме беше надминал на ръст. Преди да си дам сметка за случващото се пред очите ми, видях пред себе си изтънчен господин на около 40 години с леко посребрена коса. [...]

– Кой си ти, Матеуш? Какво означава всичко това?! – извиках, напълно объркан.

– Аз съм авторът на историята за г-н Клекс – отвърна прошареният господин. – Написах тази история, защото безумно обичам фантастичните истории и докато ги пиша, сам се забавлявам превъзходно.

С тези думи той взе от масата отворената книга, която продължаваше да си лежи там, затвори я и я прибра в библиотеката при другите приказки.

На гърба на тази книга се виждаше надписът:

АКАДЕМИЯТА НА ГОСПОДИН МАСТИЛЕНО ПЕТНО.

Превод от полски: **Димитрина Хамзе**